

for mig til i saa Henseende at samstemme med den ærede sidste Taler er den, at jeg ligesom han nærer Frygt for, at en Udsættelse af Loven let vilde føre til, at den først seent, om end ikke albrig, kom her tilbage. Hvor enig jeg altsaa kan være med den ærede sidste Taler deri, saa lidet kan jeg paa den anden Side tiltræde det af ham givne Raad med Hensyn til den Vej, vi skulle gaae, nemlig at vi foreløbig skulle indskrænke os til at indføre Nævningeretten for Kjøbenhavn alene. Jeg troer ganske vist, at det ærede Medlem havde Ret i meget af, hvad han sagde til Forsvar derfor; jeg erkjender med ham, at Betingelserne i visse Henseender ere bedre i Kjøbenhavn, jeg vil just ikke sige med Hensyn til at finde dygtige Nævninger, thi naar det kommer dertil, vil man maaskee finde nok saa dygtige Nævninger paa Landet; men med Hensyn til Politiets Ordning og Sagsførerstanden troer jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at Betingelserne i Kjøbenhavn ere bedre, end de for Dieblicket ere paa Landet. Der er derimod et andet Punkt, som han ikke berørte, men som for mig er afgjørende ved denne Sag, og det er, at der vist er Meget, som maa gøres, inden vi ret blive fortrolige med Nævningerettergangen. Jeg er overbevist om, at man i den første Tid ikke saa sjældent faaer at høre Folk sige: Den nye Rettergang er dog ikke stort bedre end den gamle. Det er en Erfaring, man har gjort i alle Lande, hvor Nævningeretten er indført i den nyere Tid, at der i Begyndelsen er begaaet forskjellige Feil, og jeg frygter for, at man, hvis vi skulde gøre den samme Erfaring her — og det er rimeligt —, kunde under en Periode, hvor der maaskee er frihedsffjendtlige Tendenser i Luften, benytte disse Erfaringer til Angreb paa Institutionen, medens de i sig selv kun kunne ansøres som Indvendinger imod Institutionens Sværskættelse og kun beroe paa Tilfældigheder, der efterhaanden vilde rette sig. Jeg frygter, at man vil benytte disse Mangler til Angreb paa en saadan Maade, at det, selv om det ikke skulde lykkes at faae Nævningerettergangen afstøffet i Kjøbenhavn, dog vilde trække saare meget i Langdrag med dens Indførelse i det øvrige Land. Af disse Grunde maa jeg altsaa tilraade, at vi behandle Sagen her i Thinget

ganske paa sædvanlig Maade og om muligt føre den til Ende i denne Samling efter som sædvanlig at have undergivet den et Udvalgs Behandling. Jeg troer navnlig, at der er særdeles Meget, som taler for at lade denne Sag gaae til et Udvalg, naagtet jeg fra flere Sider udenfor Salen har hørt, at man anfaae det for tilraadeligt ikke at nedsætte noget saadant. De Grunde, der for mig ere afgjørende i saa Henseende, ere, at Loven staaer i en saa nær Forbindelse, deels med 2 andre Lovforslag, der idag staae paa Dagsordenen, deels med det Lovforslag, der idag er omdeelt som et Slags Bilag, og deels med Straffeloven, at der vistnok vil blive at foretage en Deel Rettelser, som, om de end kunne finde Sted under Sagens Behandling her i Salen, ganske vist bedst vilde kunne skee igjennem et Udvalg.

Kampmann: Det er vistnok gaaet Mange, som det er gaaet mig, da nærværende Lovudkast blev os forelagt, nemlig at man havde en Følelse af, at man manglede den Sindets Ro og de aandelige Kræfter, som udfordredes til med den Omhu, som et saadant Arbejde kræver, at overveie og forhandle denne Sag, som man maatte ønske, og jeg troer derfor, at det er gaaet Andre som mig, at den Tanke strax opstod, at man helst maatte lade Behandlingen af denne Sag ligge til en anden Tid. Dette Lovforslag angaaer en Reform, hvis Sværskættelse kræver ikke ringe Forberedelser, og som derfor ligger i en Fremtid, der just ikke kan ligge meget nær; men det er naturligt, at man under Dieblippets Alvor viger Noget tilbage for at tænke ret meget paa Fremtiden. Dieblicket har et altsfor stort Tryk, en altsfor stor Vægt, og det er derfor naturligt, at man i Begyndelsen viger tilbage for at beskæftige sig med Arbejde, hvis Forudsætning netop er Fremtiden. Jeg troer dog imidlertid, at det vilde være at beklage, om saadanne Følelser erholdt et altsfor stort Naaderum; jeg troer, at man gjør bedst i at arbejde hen paa at overvinde disse Følelser og at arbejde i det sikkre Hoab, at Fremtiden kan blive bedre, end det kunde synes. Altsaa troer jeg ikke, at man af dette Hensyn skal undlade at tage denne Sag for med al Alvor og Kraft, men det er vistnok